

Arrest

nr. 216 636 van 12 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. HALABI
Veydtstraat 28
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF *loco* advocaat E. HALABI en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U heeft de Venezolaanse nationaliteit, en u bent geboren in de stad Caracas op 12 juni 1989. U bent een getuige van Jehova. U woonde uw hele leven in de stad Caracas. Uw moeder stierf zes dagen na uw geboorte, en u werd opgevoed door uw vader, en uw kindermisje (nana de crianza). Sinds uw kindertijd woonde u in de wijk Fuerzas Armadas. Op latere leeftijd verhuisde u een aantal maal, maar sinds het jaar 2011 woonde u opnieuw bij uw vader, en stiefmoeder, in de wijk Collegio di Ingeniero, in de stad Caracas. U haalt aan dat uw vader een zeer slechte gezondheid heeft.

Uw stiefmoeder verblijft vooral in de Amerikaanse stad Dallas, bij haar zoon, die de Amerikaanse nationaliteit heeft. U heeft zo goed als geen contact meer met uw broers of zussen. U werkte als tolk gebarentaal in de Centrale Universiteit van Venezuela, en u deed aan dezelfde universiteit ook een opleiding als tolk. U bekostigde die studie door het uitvoeren van andere jobs, zoals een job bij de administratie van een telecombedrijf, en een job bij de alarmcentrale.

In het jaar 2015, kreeg u de kans om met een visum te studeren in Frankrijk, en u slaagde erin een Frans studentenvisum te bemachtigen dat geldig was van 28 januari 2016 tot 28 november 2016. Het visum werd u voor een langere periode uitgereikt, zodat u het in Frankrijk kon vernieuwen. U wilde niet meer naar Venezuela terugkeren. U verliet Venezuela een eerste keer op 26 december 2015, en u reisde naar de stad San Domingo, in de Dominicaanse Republiek, omdat u dollars nodig had. U had immers medische kosten, en u moest ook de kosten voor uw Frans visum betalen. Op 30 december 2015 reisde u terug naar Venezuela.

Enkele dagen voor uw tweede vertrek uit Venezuela – in het jaar 2016 – was u samen met een vriendin op weg naar een andere vriendin die het land zou verlaten. Men wilde haar vertrek vieren. U heeft een officiële taxi gebeld. De taxichauffeur vroeg jullie echter meer geld voor de rit dan nodig was. U werd bang, en u slaagde er uiteindelijk in om de taxi te verlaten en weg te lopen, maar u vergat uw telefoon in de taxi. U stelde uw vader hiervan op de hoogte. Gezien er veel belangrijke documenten, en documenten in verband met uw reis, op uw telefoon waren opgeslagen, wilde u uw telefoon terugkrijgen. Met behulp van een vriend, genaamd Andres, die journalist is, kon u de naam van de taxichauffeur bemachtigen. Uw vader contacteerde het taxibedrijf, en kwam uiteindelijk in contact met de taxichauffeur in kwestie. Deze dreigde er echter mee u te ontvoeren wanneer u zou aandringen om de telefoon terug te geven, of over hem zou klagen. Hij maakte duidelijk dat hij wist waar u woonde. Andres kreeg eveneens bedreigingen van de taxichauffeur, en hij kwam te weten dat deze taxichauffeur banden zou hebben met de colectivo's. Zijn familie had reeds eerder problemen met hen gehad, en hij werd met de dood bedreigd. Andres dook onder bij zijn moeder, en reisde uiteindelijk naar Argentinië. Ook uw stiefmoeder werd het slachtoffer van geweld, haar auto werd gestolen, en men wilde jullie appartement overnemen. Uw stiefmoeder kon dit uiteindelijk verhinderen vanwege haar medische situatie. Door hetgeen u, uw vriend en uw familie hadden meegemaakt, leefde u continu in angst, en u was bang om te worden ontvoerd. U haalt ook aan dat uw angst steeds groter werd door hetgeen in uw omgeving gebeurde, en dat u persoonlijk door die gebeurtenissen werd geraakt. Zo werden uw burens meermaals overvallen, werd een in stukken gehakt lichaam gevonden in de buurt van uw grootmoeders huis, moest u urenlang aanschuiven voor medicijnen en voedsel, met het risico om daarna te worden beroofd, en werd u ook zelf verplicht om uw bezittingen af te geven tijdens een religieuze meeting. Verder, haalt u ook aan dat u slechts één nier heeft, en dat u bang bent voor het gebrek aan medische verzorging in Venezuela, mochten er eventueel complicaties daaromtrent optreden.

U verliet Venezuela op 29 april 2016, naar de stad San Domingo, in de Dominicaanse Republiek. U verbleef er bij een vriendin en mede-getuige van Jehova, genaamd O.R.R.. U wilde in de Dominicaanse Republiek geld afhalen, om uw reis naar Frankrijk te financieren, en daarna doorreizen. Uw bankrekening werd echter geblokkeerd door de Venezolaanse overheid, en u werd gedwongen om langer in San Domingo te blijven, en er te werken. Met behulp van uw vriendin, vond u een job bij de administratie van een supermarktketen. Uiteindelijk leende uw vriendin Omary het overige geld. U vond een goedkope vlucht naar België, en u reisde op 17 september 2017. U besliste niet verder te reizen naar Frankrijk omdat uw sociaal assistent u had aangeraden in België te blijven. U vroeg internationale bescherming aan in België, op 17 oktober 2017.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst, kan immers worden geconcludeerd dat de door u aangehaalde vrees ten opzichte van uw land van herkomst, namelijk Venezuela, vreemd is aan de Conventie van Genève, en dat u derhalve niet in aanmerking komt voor de toekenning van het statuut van vluchteling. U bleek immers vooral de algemene situatie in uw land van herkomst te zijn ontvlucht, en kunt geenszins een persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk maken. Zo verklaarde u uw telefoon te zijn vergeten in een taxi, wanneer u op weg was naar een vriendin (zie notities CGVS, p.14). De taxichauffeur had meer geld van u gevraagd dan verwacht, bedreigde u, en u kon uiteindelijk aan hem ontsnappen. Met behulp van een vriend, genaamd Andres, kon uw vader de taxichauffeur bereiken met het oog op het terugkrijgen van uw telefoon. De chauffeur weigerde echter en dreigde u te ontvoeren, mocht u over hem klagen, of verder aandringen om de telefoon terug te geven (zie notities CGVS, p.15). U hoorde van uw vriend Andres dat deze taxichauffeur banden zou hebben met collectivo's, hetgeen uw angst voor hem [de taxichauffeur] vergrootte. Andres kreeg uiteindelijk ook problemen met deze taxichauffeur, en hij verliet Venezuela. U voegde eraan toe dat ook uw stiefmoeder overvallen werd, en dat men had geprobeerd om uw appartement over te nemen, maar dat uw stiefmoeder dit kon verhinderen (zie notities CGVS, p.15). Verder weidde u uit over de algemene situatie in Venezuela, en gebeurtenissen die aan anderen zijn voorgevallen. Zo werden uw burens overvallen (zie notities CGVS, p.12), stelde u dat de collectivo's banden hebben met de overheid, maar in feite criminelen zijn die de inwoners overvallen (zie notities CGVS, p.15), werd een vriend van u vermoord met een mes, en werd een buurvrouw van uw grootmoeder vermoord teruggevonden (zie notities CGVS, p.16). U voegde eraan toe bestolen te zijn geweest bij een religieuze bijeenkomst van de Jehova-getuigen, en dat u het risico loopt om bestolen te worden wanneer u urenlang in wachtrijen moet staan. U zei dat er zeer veel redenen zijn om dewelke u Venezuela wilde verlaten, zoals de onveiligheid en de honger, de vele protesten die u angst inboezemden, en de ontvoeringen die plaatsvinden. Gevraagd of u nog enige **persoonlijke feiten** heeft meegemaakt, antwoordde u dat alles wat u heeft verteld u geraakt heeft, maar dat het belangrijkste de bedreigingen waren van die man [de taxichauffeur], de manier waarop u moest leven in uw wijk, en de onveiligheid (zie notities CGVS, p.16). U zei zich eveneens oncomfortabel en onveilig te hebben gevoeld op de luchthaven, en dat u bang bent om terug te keren naar Venezuela. Ten slotte, verklaarde u dat u in Venezuela vooral in angst leefde, en bang was om uw familieleden te zien sterven aan honger, of in de handen van criminelen (zie notities CGVS, p.14). **Er dient echter opgemerkt dat de door u aangehaalde vrees ten opzichte van uw land van herkomst, namelijk Venezuela, niet gelinkt is aan één van de criteria van de Conventie van Genève, met name een vrees voor vervolging omwille van uw ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groepen, of politieke overtuiging.** Nergens tijdens het persoonlijk onderhoud maakt u immers gewag van herhaaldelijke, naar u persoonlijk gerichte, bedreigingen, en u stelde enkel dat men dreigde u te ontvoeren wanneer u de taxichauffeur die uw telefoon stal zou aanklagen (zie notities CGVS, p.14). Hetgeen u geenszins heeft gedaan. U stelde immers de politie niet te hebben gewaarschuwd, omdat zij medeplichtig zijn aan de situatie [in Venezuela], en zij de mensen bestelen, zelfs al zijn ze in uniform (zie notities CGVS, p.17). Ten slotte, dient opgemerkt dat u heeft vermeld dat u altijd al Venezuela had willen verlaten, om in het buitenland te studeren (zie notities CGVS, p.14). De feiten die zich in Venezuela hebben voorgedaan, namelijk het stelen van uw telefoon en de daaropvolgende gebeurtenissen, deden zich dan ook voor nadat u reeds had beslist het land te verlaten, en uw procedure voor het verkrijgen van een Frans studentenvisum reeds was ingezet. U stelde dan ook zelf dat het voor u belangrijk was uw telefoon terug te krijgen vanwege verschillende reisdocumenten die op de telefoon waren opgeslagen. Dat u, voorafgaand aan uw uiteindelijke vertrek uit Venezuela, uw gsm verloor in een taxi, en u nadien een bedreiging ontving vanwege de taxichauffeur, opdat u geen klacht zou indienen tegen hem, zijn evenwel feiten die geen 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Conventie van Genève constitueren, noch feiten die in uw hoofd een reëel risico op lijden van ernstige schade betekenen.

Het voorgaande leidt bijgevolg tot de vaststelling dat de door u aangehaalde vrees ten opzichte van uw land van herkomst vreemd is aan de Conventie van Genève en dat u derhalve niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Ten slotte, haalde u eveneens aan medische problemen te hebben ondervonden in uw land van herkomst. Ten eerste, stelde u psychologische problemen (zie notities CGVS, p.14) en zenuwproblemen (zie notities CGVS, p.16) te hebben ondervonden in uw land van herkomst, vanwege de continue staat van angst waarin u verkeerde. De problemen hebben geleid tot de gynaecologische aandoening endometriosis (zie notities CGVS, p.16). Ten tweede, gaf u aan slechts over één nier te beschikken. U verklaarde geen hulp te kunnen krijgen in Venezuela bij eventuele complicaties betreffende uw conditie, omdat veel instrumenten, en ook de nierdialyses, er geïnfecteerd zijn (zie notities CGVS, p.16).

In de mate dat u verwijst naar uw medische problemen en aanvoert dat u in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg, wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot

een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke collectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflict-gerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Wat betreft de door u, in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming, voorgelegde originele Venezolaanse paspoort, Venezolaanse identiteitskaart, geboorteakte, en reisdocumenten, dient opgemerkt dat deze bovenstaande vaststellingen niet weten te wijzigen. Zij bevestigen enkel uw identiteit, en uw reisweg naar België.

Wat betreft uw medische documenten in verband met uw nier, die u in Venezuela ontving, dient te worden vastgesteld dat zij opnieuw niets bijbrengen aan bovenstaande vaststellingen. Het feit dat u medische problemen heeft, wordt immers niet in vraag gesteld.

Zoals hierboven reeds gesteld, dient u zich voor de beoordeling van deze elementen te richten tot de geëigende procedure, namelijk een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

De stukken van de rechtspleging

2.1.1. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van artikelen 48/3 tot 48/6 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 van de Conventie van Genève; van artikelen 3 en 13 van het EVRM; van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van de beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Inzake verzoeksters asielmotieven verwijst verzoekster naar haar persoonlijke situatie en de noodzaak van het indienen van een verzoek om internationale bescherming omwille van een persoonlijk incident met persoonlijk gerichte bedreigingen. Verzoekster verwijst naar andere problemen die zij meemaakte met gewapende groepen. Zij stelt dat het omwille van de algemene situatie onmogelijk was om bescherming te zoeken.

Tevens verwijst ze naar haar religie en dat ze als getuige van Jehovah meer risico loopt.

Omtrent de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoekster:

"De situatie in Venezuela is niet meer veilig nu er wetteloosheid heerst. Verzoekster wordt in haar thuisland blootgesteld aan vervolging, zij wordt niet beschermd door de overheid tegen gericht geweld van de colectivo's en daarnaast bestaat een ernstig risico dat zij het slachtoffer zou worden van willekeurig geweld.

Bovendien loopt verzoekster, in het geval zij moet terugkeren naar Venezuela, risico op ernstige schade, bestaande uit een onmenselijke of vernederende behandeling.

In Venezuela zijn momenteel immers niet de voorwaarden verenigd om een bestaan te kunnen leiden dat overeenstemt met de menselijke waardigheid. In het thuisland van verzoekster zijn er ernstige problemen i.v.m. voedselbedeling, i.v.m. gezondheidszorg in het algemeen en i.v.m. de vrouwenrechten en de seksuele gezondheidszorg in het bijzonder."

Verzoekster verwijst uitgebreid naar landeninformatie met betrekking tot ernstige voedseltekorten, falende gezondheidszorg en het geweld. Zij benadrukt dat deze informatie bevestigt dat de voormelde problemen een grote impact hebben op (jonge) vrouwen. Verzoekster bekritiseert de gevolgtrekkingen op basis van het gehanteerde Cedoca-rapport in de bestreden beslissing.

Verzoekster voert aan dat de Hoge Commissaris voor de Vluchteling van de Verenigde Naties in maart heeft 2018 meegedeeld dat er een bijzondere nood is aan internationale bescherming - al is het tijdelijk - voor grote aantallen gevluchte Venezolanen.

2.1.2. Ter zitting legt verzoekster een psychologisch attest neer.

Beoordeling

2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad

die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Verzoekster dient aan te tonen dat in haar hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in haar land van herkomst. Zulks houdt in dat de vrees actueel moet zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet zijn oordeel aldus steunen op de feitelijke situatie op het tijdstip van dit oordeel (artikel 48/6, § 5, a) van de Vreemdelingenwet).

Deze stelling vloeit voort uit de definitie van het woord vluchteling in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Het wezenlijke criterium in deze definitie is de 'gegronde vrees voor vervolging'. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of verzoekster thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico op vervolging in haar land van oorsprong. De vrees moet bovendien gegrond zijn, wat wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig is maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd.

Het principe dat de Raad zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie in het land van herkomst op het tijdstip van dit oordeel geldt ook voor de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals omschreven in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Uit de informatie die de partijen aanbrengen omtrent de situatie in Venezuela blijkt dat deze situatie volatiel is inzake de veiligheidssituatie en de socio-economische omstandigheden.

De landeninformatie waarop verweerder zich baseert blijkt voornamelijk te bestaan uit het document getiteld: 'COI Focus, "Venezuela, Situation Sécuritaire"' dat gedateerd is op 20 april 2018 (administratief dossier). Dit document bevat voornamelijk informatie uit de periode 2017 tot begin 2018.

Blijkens een geconsulteerd artikel van de Financial Times van april 2018 (COI Focus, p. 27, voetnoot 210) betreft de Venezolaanse crisis de grootste migratiecrisis in de recente geschiedenis in Latijns Amerika; tevens blijkt dat UNHCR het aantal dagelijkse migranten in april 2018 schatte op 5.000 migranten per dag (*ibidem*). UNHCR heeft blijkens de informatie in het verzoekschrift ook bevestigd dat de internationale nood aan bescherming hoog is voor een zeer significant aantal Venezolanen.

Voorgaande elementen zijn een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Venezuela precair is inzake de veiligheidssituatie en de socio-economische context. Tevens blijkt dat de situatie volatiel is omwille van de impact van de socio-economische situatie op de politieke context. Bijgevolg is het noodzakelijk dat de Raad beschikt over actuele landeninformatie teneinde een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade te kunnen beoordelen op het tijdstip van het vellen van een arrest. Het document 'COI Focus, "Venezuela, Situation Sécuritaire"' dat gedateerd is op 20 april 2018 (en voornamelijk gebaseerd is op informatie uit 2017) is dan ook omwille van de volatiele aard van de situatie in Venezuela niet voldoende actueel om verzoeksters relaas en eventuele nood aan internationale bescherming afdoende te beoordelen.

Gelet op voorgaande vaststellingen beschikt de Raad actueel niet over "*alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast*" (cf. artikel 48/6, § 5, a) van de Vreemdelingenwet).

2.2.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 oktober 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS